

אוריֵשׁ,

לא הייתי מופתע שקיבלתי את ההודעה המעציבה בבוקרו של יום הכיפורים, אך דווקא העיתוי, תוך כדי לימוד חילוני יהודי, הפך לעצוב עוד יותר.

משנת השרות כחטיבונים, דרך קורס טייס ממנו אתה נהיית טייס ואני רק תותחן, המשך –הכרנו שנים רבות בטיולים משותפים, ואח"כ בחיבור לאתרוג, הבייבי שלך.

הגיוס היה מקרי כזה, ביקור חטוף במפעל, ומאז שנים רבות שזכיתי לחוות אותך כמנהל. לא היית מנהל הכי קל, ובטח לא על רקע של החברות ביננו, אבל הייתה זו חוויה יוצאת דופן.

נפגשתי ביזם בעל חזון וכריזמה, נחוש ודורש, רואה כל פרט ומתעמק בכל, אך בצד זה, אוהב אדם בעל חוש הומור, שנותן את הנשמה לפיתוח ה"אתרוג" שיצרת. התגאית בעיקר ביצירת מקומות עבודה ופרנסת משפחות בגליל שכל כך אהבת.

הייתה בך חוכמה עמוקה וניסיון מצטבר, והכל באמירה החזקה "אין לך מושג למה אתה מסוג ל." למדתי ממך המון, הגם שכבר שנים אינך ממנכ"ל בחברה, ואפילו עכשיו, שאתה כבר ב"סיפור אחר".

במלחמת לבנון השנייה התגלה לי אורי המנהיג באופן חד וברור. בתוך מספר שעות מרגע החטיפה, כבר הובלת לקבלת החלטות ברורה. היינו לקראת השקת מוצר אסטרטגי, ולא היה מצב להפסקת הפעילות. ביום רביעי אחה"צ החלטנו להעביר את כל הפעילות (כמעט) לפארק המדע ברחובות, ובי ום ראשון אחה"צ כבר ייצרנו. ניצחת על קבלת ההחלטות, חלוקת משימות, וחיבור כל העובדים למשימה. זאת תוך חשיבה על כל פרט, ורגישות אין סופית לעובדים ובני משפחותיהם. משאיות של חומרי גלם ומיכון זזו מהצפון למרכז, והעובדים כולם, על משפחותיהם, למלון בת"א והסביבה. הובלת את זה כמנהיג המוביל בדוגמא אישית ואמונה שהכל אפשרי, ואכן, הכל היה אפשרי. הלואי עלינו היום מנהיגות מסוג זה בכאוס המתרחש... מאוחר יותר ידעה

החברה הגלובלית להוקיר אותך כמנהל השנה. הישג עצום לחברה קטנה במדינה קטנה ורחוקה.

באותה נחישות התמודדת שנים עם המחלה הארורה. בתחילה ללא כל שיתוף, שב"כניק כיננו אותך. נעלם לחו"ל בנסיבות עלומות, אח"כ הבנו שנסעת לטיפולים. מאוחר יותר העזת לשתף בזהירות, בלי להיחשף לרחמים או לחולשה, מושא להערצה של התמודדות אמיצה ואופטימית.

התפתחות המפעל גרמה לך לאושר וגאווה. בכל פעם שביקרת, וגם כשנפגשנו עם החבר'ה, דאגת שאבין עד כמה אתה שמח וגאה במה שנוצר, התקיים, והתפתח. איזה כיף היה לראותך מסתובב כמו טווס בביקורים במפעל, פה חיבוק עם עובדת, פה שאלה מקצועית חכמה, ואח"כ איתגור במה עוד אפשר לעשות. שנודע לי על ההידרדרות האחרונה חשבתי עוד לצלם לך ביקור וירטואלי שאולי קצת ישמח, כי ידעתי כמה רצית לבקר בצפון עוד פעם, זה כבר היה מאוחר מדי.

אורי ש אהובנו, תמשיך ללוות אותנו בכל אשר נלך. נמשיך להתייעץ בדמיון ולהיזכר. איבדנו חבר ומורה נבוכים, אך הדרך, האמירות החכמות, ובעיקר האופטימיות והלב הרחב, ילוו שם מלמעלה ופה בתוכי פנימה.

בדמעות פרידה - ניצן וצוות אתרוג-תרמופישר